

Obsah

Dvě báby

Pane můj

Plavčík jménem Jean

Poslouchej pohádku

Teď přijmi, Pane, moje tiché díky

Trubadůr

Dvě báby

D G D
Jak léta jdou, svět pro mě ztrácí glanc,

A7
všichni se jen rvou a duši dáváj' všanc

D G D
a za pár šestáků vás prodaj', věřte mi,
G D A7 D
už víc nechci mít domov svůj na zemi!

ref:

D G D
Čas žádá svůj a mně se krátí dech,

A
když před kaplí tu zpívám na schodech

D G D
svou píseň vo nebi, kde bude blaze mi,
G D A7 D
už víc nechci mít domov svůj na zemi!

Po jmění netoužím, jsme tu jen nakrátko,
i sláva je jak dým, jak prázdný pozlátko,

já koukám do voblak, až anděl kejvne mi,
už víc nechci mít domov svůj na zemi!

ref:

Čas žádá svůj a mně se krátí dech...

Teď říkám "good-bye" světskýmu veselí,
těm, co si užívaj', nechci lízt do zelí,
jsem hříšná nádoba, však spása kyne mi,
už víc nechci mít domov svůj na zemi!

ref:

Čas žádá svůj a mně se krátí dech...

V určenej čas kytara dohraje,
zmlkne můj hlas na cestě do ráje,
vo tomhle špacíru noc co noc zdá se mi,
už víc nechci mít domov svůj na zemi!

ref:

Čas žádá svůj a mně se krátí dech...

Pane můj

G C
Pane můj dals mi dost šťastnejch chvil
G D
mnohem víc já zažil, než jsem mohl si přát.
G C
Pane můj marně teď vzpomínám,
G D G G7
čím si zasloužit mám, že mě zdá se máš rád.

ref:

C G
Ježíši, prosím tě o pomoc tvou,
D G G7
dej mi víru, znáš každej můj hřích.

C G
Právě teď vím, jak jsem ničím, ty vším,

D G
dej mi víru, čekám dál v rukou tvých.

Pane můj, napověz mi, ať vím,
jak se odvděčit smím
za vše, co jsi mi dal.
Pane můj, jiným snad poznat dám,
čím jsem prošel já sám,
když jsem k tobě se bral.

ref:

Ježíši, prosím tě...

D C G
|: dej mi víru, čekám dál v rukou tvých :|

Plavčík jménem Jean

Ami C Dmi G Ami
Měl dětskou tvář a na rtech smích a veselý vždy byl,
C Dmi G C
však v hnědých očích vážnost měl jak by sto let žil,
F Emi Ami
rád sedával pod stožárem, svou Bibli četl tam,
Dmi Ami Dmi C
na Boha on se spoléhal, ten plavčík jménem Jean.

A večer když on v kajutě u lůžka klekával,
na lodi nebyl jediný, kdo by se mu smál.
"My všichni peklu sloužíme", chechtá se kapitán,
však on své oči vážné má a jméno jeho Jean.

Pak přišel večer, přišla noc a všude mrtvý klid,
a námořníci nemohli strachem už ani klít.
Tu vlny zvedli fregatu, zařičel uragán,

jen jediný má v očích mír, ten plavčík jménem Jean.

Posádku celou jímá děs, vždyť kdo by o smrt stál,
každý ví, že je zbytečné se živlem rvát se dál
Vítr loď mořem unáší, jako by to byl prám,
a na té lodi pod stěžněm, klečí ten plavčík Jean.

Náhle všechno to běsnění, zázrakem umlká,
posádka jenom o vlasek, záhubě uniká.
Tu všichni muži obrací své oči s úctou tam,
kde Bohu vzdává díky své, ten plavčík jménem Jean.

Pak všichni muži klekají a zvedají svůj hlas,
Bože tys život zachránil, i duše naše spas.
Pod stožár potom sedají, tam co kdysi sedal sám,
a tam je Boha učí znát, ten plavčík jménem Jean.

Poslouchej pohádku

G F C G
Poslouchej pohádku o zemi, o které sníš.

G F C G
Poslouchej pohádku, kterou už neuslyšíš.

G D
Poslouchej o králi, který své vojáky,

C G
naposled' do bitvy hnál.

F C G
A lidé volali: "Ať žije náš dobrý král!"

Po bitvě zavolal rádce a ministry své,
řekněte vojákům, kdo chce, ať domů jde,
Rozpouštím armádu, nebude přepadů,

včera byl podepsán mír.
Kdo chce ať domů jde, ať žije jak dříve žil.

V říši té zavládl nad všemi domovy klid.
A ve všech rodinách začlo se pořádně žít.
Láska v nich rozkvetla, své místo našla,
opět jí měl každý dost.
A v každém stavení vítanej byl každej host.

Poslouchej pohádku dříve než půjdeš spát.
O tomhle království nechej si celou noc zdát.
Až lidem na Zemi srdce Bůh promění,
přestane závist a klam.
Do srdcí lásku dá všemocný Bůh a náš pán.

Ted' přijmi, Pane, moje tiché díky

D A h
Ted' přijmi, Pane, moje tiché díky,

G fis e A7
jen ty jsi se mne ujal, tíhu sňal.

D A h
Mé srdce chce žít věčnou láskou k Tobě
G fis A D
a s církví tvou ti věrně sloužit dál.

ref:

D A h
Že nádherné mne moci chrání vím
G fis e A7
a čekám s důvěrou, co přijde dál,

D A h
že Bůh je věrný, zůstane vždy s námi,

G e G D
i ráno, večer, každý nový den.

To staré srdce chce nás ještě trápit
a mysl vrací tíseň těžkých dnů.

Ach, vysvobod' nás z neklidu a strachu,
vždyť pro nás připravil jsi pokoj svůj.

Když podáváš nám hořký kalich k ústům,
my chceme vzít ho vděčně z ruky tvé
a s důvěrou teď chceme myslet na to,
že mocná Tvoje blízkost s námi je.

Však chceš-li dát nám sílu, pokoj, krásu,
i radost, že to slunce jasně plá,
Nechceme nikdy zapomenout na to,
že jsi nás ve zlém světě vyhledal.

My víme že Tvé světlo ve tmě září,
buď svící našim krokům navždy sám.
Ať lidé vidí slavné tvoje dílo
a slávu, kterou otec tvůj ti dal.

Když sláva Tvá a vznešenost plní nás,
nádherný pokoj tvůj lid v duši má,
pak tiché chvalozpěvy vděčně zpívá,
buď Tobě čest i sláva, Králi náš!

Trubadůr

C F G C
Od hradu k hradu trubadůr sám světem putoval
C F G C
a na svou loutnu krásně hrál a písňě zpíval,
C F G C
však nezpíval on pod okny pro lásku krásných žen,
C F G C
ty jeho píseň plnily radostí srdce všem.

Zvláštní ta písňě slova maj, zvěst podivná z nich zní,
o věčné lásce Kristově, o věčném spasení,
o tom že Ježíš za lidstvo na kříži umíral,
aby svou krví předrahou všem vykoupení dal.

C F
Zní, ta píseň zní,
C G7
a každý kdo se její slova naučí,
C F
ten zpívá ji dál,
C G7 C
by každý na Zemi tu píseň dobře znal.

V té písni, co zní krajinou se také vypráví,
že jednou skončí na Zemi veškeré bezpráví,
a každý chudý, bohatý, dobrák i ten co krad',
před soudnou Boha stolicí si rovni budou stát.

Ta slova ale vhánějí boháčům v srdce jed,
tu píseň chtějí mocí svou na věky umlčet
a trubadůra obviní před soudem z rouhání
a pak ho na smrt odsoudí za jeho zpívání.

Myslí si oni bláhoví, že smrtí člověka,
zahyne všude na Zemi ta pravda odvěká,
však na hořící hranici zní ta píseň dál,
tu nikdo nikdy nezničí, vždyť Bůh ji lidem dal.

I ty ji zpívej, člověče, jako ten trubadůr,
a všechněm lidem na Zemi o tomhle vypravuj,
že bez té písňě nedá se životem dobře jít,
a bez Boha že nikdo z nás nemůže šťastným být.